

מיז דאָבען געדראָקֶט דעם באַרְימַטְעָן

חַק לִישָׁרָאֵל

מייט אַלע מפֿרְשִׁים אוֹיֶף עֲבָרִי טִוְּטוֹשׁ, תְּגָנָּה, מְשֻׁנְיוֹת, גְּמָרָא, מְוֹפֶר, הַלְּפָחָה, אַלְעָעָט
אַיבְּעַרְזּוּצָּט אַוְיָף אַ לְּיִכְּטָעָן אִידְיּוּשׁ שְׁפָרָאָךְ, מִיטָּ שְׁוִינָּעָן לְיכְטִיגָּע אָתוֹת
אָנוּ קְלָאָרוּעָן דְּרוֹקָה.

צום באַקּוּמָעָן אַ יְעַדְעָר פְּרָשָׁה אַיִּין אַ בָּאוּנְדָעָרָן בָּאנְדָ, מִיטָּ וּוַיְכָעָ דַּעַקְלָעָה,
שְׁפָרָאָךְ גַּעֲבָנְדָעָן, צוּ עַרְמְעַגְלִיכְעָן מִיטָּ וַיְקָצָעָן פְּרִיעָן אַוְיָפָן וּוְעָגָן צוּ דַּעַר אַרְבָּעָת
אָאַזְוָן, אַירָן זָלְטָן קָעְנָעָן מְקִיָּם וַיְיָזָן כְּשַׁתְּחָרָבָן בְּכִירָהָן וּבְלָתָחָרָבָן.

צָד באַקּוּמָעָן פָּאָר אַ שְׁטוּנִיכְעָנָר בְּיַילְיָגְעָן פְּרִיאָוּן צָעָנָט אַ פָּפָר.

אַוְיָף וּוּטָן זָוָן צוּ באַקּוּמָעָן אַיְהָשׁ אַיִּין פְּרָאַכְטְּפָוּלָעָן צָעָן דַּעַ לְוָקָם בעַנְדָעָר
אַוְיָף דַּיְ גַּאנְצָעָן תּוֹרָה פָּאָר אַ בַּיְלִיגָּעָן פְּרִיאָוּן בַּיִּזְמָן.

הוֹצָאת אִמּוֹנָה 3845055

שְׁלוֹן יְוָדָא נְרָאָם

מִכְתָּב חַמְלָצָה מִהְנָּחָ"צּ אַבְ"דּ מְשָׁאַרְמָאַשׁ שְׁלִיטָ"א

מלפנים זאת בישראל בדורות הקודמים ובכימי אבותינו ז"ע, אשר כל א"א בין ת"ח
בין איש המוניה השתדל להשלים חוקם בכל יום ויום בס' חוק ליישראָל חק ולא יעברו, וכו'
נהגו הצדיקים הקדושים מדור דור כדיוע, ומוקור מהציבור מקומות קדושים עליון, סדרו ותקנו איש
האלקי קדושים הקדושים מרדן רבינו האריין"ל, ללמדו בכל יום ויום ווים בסדר זהה תורה
נביאים וכותבים. משנה תלמוד והה"ק, נמבואר בשער המצות פ' ואחתנן (דף מ"ז) עי"ש.
ואחריו קם הגאון ר' אלקלים מרוז החידא ולילית, והווטוף מלילאים לסדר הבנייל, למדוד בכל
יום עגניינו מוסדר ודיננים מלוקטים מארבעה חלקי השו"ע והרמב"ם ז"ל כדי לצאת גם ידי חותבת
לימוד הלכתה, ע"ד אמרם ז"ל כל השונה הלכות בכל יום כו', וע"ז בשוי"ע (ס"י רל"ח) דאמ'
לא השלים חוק הקבוע לו ביום, ישלימוโน בליליה מיד. וע"ז בפתחי תשובה (ז"ז ס"י רמ"ז)
בשם משנת חכמים דಡערו נוטה דאם לא השלים בליליה מהוויב להשלים אף ליום אוחרא
וצריך למדוד דבר זה קודם שאור לימודו וכוכ' עי"ש.

בעזה"ר בסיבת החורבן הגלות שארירע לעם ישראל בימינו אלה הרבה ממנהגי ישראל
הטוביים והישראלים נדללו ונטשטו, ולמייעוט מציאותם כמעט שנשכחו מלבד המנון, וככה
אירע גם בלימוד החוק לישראל, שהי' חוק קבוע לכל בר ישראל מגודל ועד קומן להשלים חוק
מידי יום כיומו כל ימי חייהם עד עולם, ועכשו עזה"ר נתמעטו לומדי' ועוסקי' וממעט לא
נמצאו, מי יתן איפוא להחזיר עטרת לישנה שיקבעו כאו"א שייעור קבעו למדוד בכל יום
ויום כפי הסדר שיסודה רביינו האריין"ל עפ"י הסוד, וגם לקבוע שיעוריין ברבים במנגה אבותינו
הה' בדור הקדומים.

ע"כ באָו וְנוֹזִיק טִיבּוֹתָא לְגַבְרָא דְּמָרָא סִיעָא הַרְהָחָה מַהְוָה"ר שְׁלוֹן יְדָא גְּרָאָסָס נְגַיָּן,
אשר טוב עשה בעמוני וחדפס ספר חוק ליישראָל בדפוס נאה ומשובחה, באותיות מאירות עינויים,
גם חילק כל פרשה בכרכר לבדנה, למפען להקל לומדי' להוליכם בשบทך בביבט
ובבלכתך בדרך באלה מסעוי, וויתה עמו וקרא בו כל ימי חייו ולא ימוש ספר התורה הזה
מפני, וע"ז י"ה באפשרות גם להטרודים על המחיי' ועל הכלכלת להשלים חכם בס' החק
לשראָל מידי יום וביוומו. ואקו' בעוזר השם שיתרבה גבוננו בתלמידים ויתרחב גבונן הקדושה
להגדיל תורה ולהאדירה. ומתחמאראָ משמי' דההקה"צ משינא�ו ווללה"ה, אשר לימוד החוק
לשראָל מסוויל לרנסה בקהל ובהרחה. ונרצה באמרם ז"ל (ביצה ט"ז ע"א) דהאי חוק לשינה
דמונא הוא, עכדה"ק ודפק"ה. ובוכות התהו"ק יוסף הקב"ה ויגאננו גאות עולם במהרה
דיין אכיה"ר.

הכ"ד הכותב לכבוד התהו"ק ולומדי'

נְפָתָלִי הַוְּצָלָא הַעֲנִיגָּן, אַבְּדָקָ"ק שָׁאַרְמָאַשׁ יְצָ"ז, בְּרוּקְלִין, נ. ז.